

Predstúpila **svedkyňa Lydia Nabet, rod. Cohen**, nar. 2.8.1953, bytom 14 Rue Lehota, Asnieren, osobené údaje zistené z cestovného pasu 97BL81164, ktorá po zák. poučení najmä o povinnosti vypovedať pravdu, nič nezamľčovať, o význame svedeckej výpovede z hľadiska všeobecného zájmu, udáva :

Poučeniu som porozumela.

Z obžalovaných poznám Milana a Fera. Fera od roku 1969 poznám písomne, dopisovala som si s ním. Prvýkrát som ho videla v roku 1973 v lete. Prišiel k nám na návštenu k mojim rodičom do Francúzka. Ja som bola na návsteve v Československu od 4. júla 1976 do 15. júla 1976.

Celý čas sme si písali okrem obdobia, nemala som s ním nemala kontaktní listy. Od roku 1980, kedy mi oznámil narodenie svojej dcéry, potom sme nemali kontakt, mala som kontakt s jeho rodičmi v roku 1981, keď som 17.9.1981 dostala dva anonymné listy v nemčine, v roku 1981 som išla na Amnesty International, a v roku 1982 som bola pozvaná na Československú ambasádu. Potom som mala kontakt v roku 1990 prostredníctvom francúzskej tlače. V roku 1985 som písala československému prezidentovi, tam som napísala svoje svedectvo, že som bola s nimi; s Ferom, Milanom a Marcelou, že sme robili v jeho byte palacinky, a že diskotéka bola večer predtým. Po tomto liste som nemala žiadne kontakty s Československom.

V roku 1987 som napísala list pani Miterandovej, nikto ma nežiadal, aby som ho napísala. Potom som sa skontaktovala s Francisom Jacquotou, ktorý je medzinárodným advokátom, ktorý mi povedal, nechajte to tak, príliš veľa riskujete, nemôžete pre nich nič urobiť. A pani Miterandová mi napísala to isté.

V roku 1989 som sa stretla s dvoma novinármi boli to francúzski novinári, neviem odkiaľ boli, išlo o nezávislých novinárov. Novinári si mysleli, že neviem, že sú vo väzení. Ukázala som im listy z ambasády z roku 1982 ako aj odpovede z Amnesty International, list - odpoveď pani Miterandovej, a ukázala som aj list a odpoveď československého prezidenta. Prezidentova odpoveď bola, že sa proces už konal a nemám sa miešať do vecí. Listy nemám pri sebe, ale môžem ich poslat. Máme všetky listy doma.

Predkladám súdu poznámky, ktoré som si urobila o procese.

V roku 1990 som sa skontaktovala s Ferom a poslala som mu kópie všetkých listov. A 8. apríla 2001 za mnou prišli 2 slovenskí novinári spolu s Ferom, pričom poukazujem na poznámku na strane 3 z poznámok, ktoré som súdu predložila.

Potom sme si písali mails. A 24.12.2002 som dostala predvolanie na toto pojednávanie.

Na otázku predsedníčky senátu, aký vzťah má k obžalovaným, svedkyňa udáva :
Mám prieľiský vzťah k Milanovi a k Ferovi.

Na otázku predsedníčky senátu, či sa svedkyňa rozprávala s obžalovanými o predvolaní, o obsahu svojej výpovede, svedkyňa udáva :

Nie o výpovedi som s ním nehovorila, povedala som, že vysvetlím presne čo som videla, čo som robila, čestne.

Svedkyňa bola požiadana, aby popísala priebeh návštevy na Slovensku :

Svedkyňa na to uvádzá, že chce čítať denník, ktorý si v tom čase robila. Na to bola predsedníčkou senátu požiadana, aby svedkyňa vypovedala, čo si pamätá z predmenej návštevy Československa, a aby denník predložila senátu na nahliadnutie.

Do Bratislavu sme prišli 4. júla 1976 po jednohodinovej ceste vlakom sme prišli do Nitry. Pamäťom si, že bolo veľa vojakov ruských a dievčatá nosili minisukne. Vo Viedni nás nikto nečakal, prišli sme priamo do Nitry. Boli sme priamo u Ferovej mamy a Fero bol na kúpalisku. Potom sme boli na kúpalisku s Ferom a on nám ukázal svoju terajšiu ženu Marcelu. Spali sme u sestry Ferovej, 5. júla sme boli u sestry Ferovej v Nitre, 5. júla poobede sme išli do Bratislavu s Marcelou a Fero nás čakal na stanici. Išli sme do internátu v Bernoláku, kde nám Fero zaplatil nocľah. 6. júla sme boli tak isto v Bratislave. Zo 6. na 7. 1976 sme spali na internáte. 7.7. ráno o 4.30 hod. sme išli na letisko a cestovali sme do Prahy. Do Prahy sme prišli o 7.15 hod.. V Prahe sme spali v luxusnom hotely. V Prahe sme išli samé dve so sestrou. 7.7. sme navštívili staré mesto. Zo 7. na 8. júla 1976 sme spali v tomto hotely, bol to hotel nedaleko hradu. 8. júla sme navštívili Židovskú štvrt'. Boli sme na cintoríne, navštívili sme dve múzeá, radnicu, a modernú synagógu. Potom sme navštívili prírodovedecké múzeum, potom sme si kúpili miestenky a o 16.00 hod. sme išli vlakom z Prahy. O 21.00 hod. sme prišli do Bratislavu a Fero nás čakal na stanici. Išli sme k Milanovi, a Marcela nám dala večeru. A tam sme sa rozhodli, že ideme tancovať. Marcela však nebola spokojná, nechcela ísť s nami. Odišli sme ja, Sylvia, Milan a Fero na diskotéku. Išli sme dvomi autobusmi. Nemohli sme vstúpiť, lebo sme nemali lístky. Milan išiel vybaviť lístky. Boli sme prekvapené diskotékou. Vystupovala hudobná skupina.

Na otázku predsedníčky senátu, či hudobná skupina pozostávala z mužov alebo zo žien, svedkyňa udáva :

Nespomínam si, bolo to žáner filharmonický, boli tam husle, a hrali aj žáner rock and rol.

Bolo to pre nás veľmi prekvapujúce, lebo bolo veľa svetla v sále.

Na otázku, čo si ešte svedkyňa konkrétnie pamätá z diskotéky, svedkyňa udáva :

Pomínam si, že orchester vedel, že sme Francúzsky, lebo sme mali dlhé sukne. A pre nás chceli hudobníci spraviť rock and rolovú muziku.

Určite sme netancovali bosé, sále som tancovala so sestrou rock and rol. A učili sme Fera a Milana so sestrou tancovať rock and rol. Tiež nás prekvapilo, že nás vojací fotografovali. To ma tiež prekvapilo v roku 1982 mi na ambasáde ukázali fotografie, ako som tancovala.

Na otázku predsedníčky senátu, či niekto na diskotéke s ňou hovoril po francúzsky, svedkyňa udáva :

Boli sme stále s Ferom a Milanom. Oni od nás vôbec neodišli.

Na otázku, či niekto s ňou hovoril po francúzsky, svedkyňa udáva :

Nie, lebo by som si to napísala.

Diskotéku sme opustili o polnoci, už nešiel autobus, vzali sme si taxík, vrátili sme sa do bytu Milana. Prehrávali sme platne, jedli sme, Marcela spala. Potom Fero išiel do svojej izby, bolo 3.30 hod., Marcela vyšla z izby, a povedala nám aby sme išli všetci spať. V piatok 9. júla bolo 10.00 hod. keď som zistili, že môj fotoaparát, ktorý som mala v batohu zmizol. Vonku pršalo.

Fero a Milan išli do práce, s Marcelou sme skúšali íst' všade tam kde sme boli do hostela do reštaurácií, hľadali sme fotoaparát, nenašli sme ho. Chcela som íst' na políciu, ale povedali, že to nie je potrebné, a Marcela jej dala fotoaparát. Keď sme sa vrátili potom Marcela robila špagety. Večer som povedala, aby sme si spravili francúzske palacinky, nevydarili sa, lebo mlieko skyslo, celú noc sme sa rozprávali a potom sme išli spať. 10. júla v piatok, keď sme sa zbudili Fero a Marcela tam neboli, Milan spal v kuchyni, a raňajky boli pripravené, Fero a Marcela pripravili raňajky. Prišiel svokor Milana, opravujem o 10.00 hod. ráno prišiel do bytu druhý manžel Milanovej matky a boli sme pozvané na obed k nim do bytu, neviem povedať, kde tento byt bol v Bratislave.

Potom sme poobede išli do Ferovej chaty, neviem povedať, že kde. 10. sme navštívili Ferovu sestru. Myslím, že sme spali v chate. 11. júla 1976 sme navštívili hrad Nitra a Zobor. Z Československa sme odišli 15. júla 1976, predtým sme ešte 13.7. išli do Vysokých Tatier, a išli sme stopom. Opravujem do Tatier sme išli vlakom, v Tatrách sme stopovali. V Tatrách sme boli spolu s Ferom. Milan tam neboli. 14. júla sme sa vrátili do Bratislavu, do Bratislavu sme prišli autom a priviezli sme sa k Milanovi, priviezol nás Peter, ktorého sme tam spoznali. Peter, ktorého sme spoznali v Tatrách.

14.7. sme boli s Milanom, Ferom, s Marcelou, Sylviou na diskotéke na tom istom mieste. Asi tá istá diskotéka. 15. júla sme odišli o 19.00 hod. vlakom do Maďarska.

Svedkyni boli ukázané knihy návštev príloha 2, aby sa vyjadriala, svedkyňa udáva :
Áno ja som napísala, do knihy návštev. Môj je aj podpis v knihe návštev príloha 11.

Svedkyni bol ukázaný list zo dňa 1. júna 1982 č.l. 3250, či ide o list, ktorý písala svedkyňa, svedkyňa uvádza :

Áno je to list, ktorý som ja písala. Sčasti sú to výpisky z môjho denníka, sčasti list, ktorý som písala na ambasáde.

Aj dnes na tom trvám, že som 9. júla 1976 nebola na diskotéke, robili sme si doma palacinky. Celý deň sme boli spolu s Milanom a Ferom.

Na otázku zástupcu KP, že svedkyňa sa vyjadriala, že 9.7.1976, išiel Fero a Milan do práce kedy sa vrátili, svedkyňa udáva :

S Ferom a Milanom sme sa videli po práci asi o 17.00 hod.

Na otázku zástupcu KP, akým spôsobom sa svedkyňa dozvedela o vražde, svedkyňa udáva : Dozvedela som sa o tom z dvoch anonymných listov v nemčine. Myslím, že Ferovi rodičia, keď bolo nejaké športové podujatie v Bratislave, dali list nejakému športovcovi a list prišiel do Francúzka cez toho športovca.

Na otázku, kedy to bolo, svedkyňa udáva :
17. septembra 1981.

Na druhý list 27. októbra 1981 aj tento prišiel prostredníctvom športovcov. Prišiel za mnou jeden športovec a priniesol mi ho.

Na otázku, ako si svedkyňa vysvetlila okolnosť, že listy boli adresované práve jej, svedkyňa udáva :

Pretože ja som bola svedkom. Boli sme jediné svedkyne. Ďalej som hovorila, že sme mali zaznačené v denníku, že sme boli spolu v ten deň, že sme boli ked' si prečítame denník, že 9. júla sme boli spolu.

Na otázku obhajcu Dr. Bohma, čo bolo obsahom anonymných listov, svedkyňa udáva : Žiadali nás, aby sme odpovedali, čo sme robili 9. júla, či sme boli s nimi. Svedkyňa citovala otázku, či ste boli s nimi?

Na otázku, kedy si svedkyňa písala denník, z ktorého čítala dnes na hlavnom pojednávaní, svedkyňa udáva :

Počas celej cesty som si písala denník.

Bola to práve cesta, ktorú som urobila po Eruópe, čo som robila. Išli sme až do Grécka.

Na pripomienku Dr. Bohma, sa protokoluje, že svedkyňa uviedla, že je konzervatívna, že si odkladá všetky listy, a od malička si píše denník.

Na otázku obžalovaného Andrášika, ako prebiehalo konanie na veľvyslanectve a v roku 1982, svedkyňa udáva :

Dostala som list s predvolaním, neviem či to bol veľvyslanec mi ukázal fotografiu, na ktorej boli Milan, Fero a Marcela, aj iné osoby. Opoznala som ich. Povedal mi, že sú vinní za vraždy, a ukázal mi fotku dievčiny. Dala som originál denník, ktorý si prefotili. Neviem presný dátum.

Na otázku obžalovaného Čermana, ako si svedkyňa vysvetľovala ukázané fotografie na ambasáde, svedkyňa udáva :

Považovalo som to za normálne, že nás fotografovali, ale vedela som, že to bolo 8.7., a nie 9.7.. Nebola som veľmi prekvapená, lebo počas celého pobytu v Československu nás polícia sledovala.

Obžalovaný Bedač má pripomienky, že svedkyniam bol ukradnutý fotoaparát.

Obžalovaný Bedač k výpovedi svedkyne, že o pohovore na ambasáde so svedkyňou v roku 1982 neboli urobený žiadny záznam.

Na otázku, či svedkyni boli na ambasáde ukazované fotografie z diskotéky, svedkyňa udáva :

Nie.

Na otázku predsedníčky senátu, aké fotografie boli ukazované svedkyni na ambasáde, svedkyňa udáva :

Išlo o fotoalbum - fotografie mňa a mojej sestry, ked' sme tancovali rock and roll.

Na otázku predsedníčky senátu, aké fotografie jej boli ukázané na ambasáde, svedkyňa udáva :

Boli ukazované portréty Milana, Fera, Marcella a iných, ktoré som nepoznala.

Najprv mi ukázali knihu, na každej strane bola jedna fotografia. V tejto knihe neboli fotografie mňa a mojej sestry, a ked' som povedala, že som nebola v ten deň na diskotéke, boli mi ukázané fotky z inej diskotéky. Ja si spomínam, že ma fotografovali na diskotéke. Neprekvapilo ma to.

Na otázku, či išlo o fotografie, ktoré boli robené 8.7.1976, svedkyňa udáva :

Ano boli to tie fotografie, ale pripomínam, že mi ukradli fotoaparát.

Ja som vyfotila viacej fotografií na diskotéke, ale som stratila fotoaparát, možno to boli fotografie, ktoré som ja odfotila.

Na otázku obžalovaného Dúbravického, či svedkyňu počas jej pobytu zoznámil. Čerman alebo Andrášik s niekým, kto ovládal francúzsky jazyk na dobrej úrovni, svedkyňa udáva :

Nie, len jeho mama hovorila.

Obžalovaný Dúbravický :

Ja pripomínam, že Francúzsky, s ktorými som sa ja zoznámil v Nitre tancovali bosé. Mám za to, že sa to dostať tým svedkom, ktorí svedčili o Francúzskach, ktoré tancovali bosé.

Svedkyňa si žiada svedočné.

Svedkyňa si uplatňuje svedočné, tak ako je uvedené v opatrení v sume 10.999,- Sk.

Svedkyňa predkladá ako prílohu denník.

Uznesenie

Hlavné pojednávanie sa preruší o 12.40 hod. do 13.00 hod.

Uznesenie

Pokračuje sa v prerušenom hlavnom pojednávaní o 13.00 hod..

Predstúpil znalec MUDr. Vladimír Porubský, gen. 1836, ktorý po zák. poučení podľa § 106 Tr. por., o význame znaleckého posudku z hľadiska všeobecného záujmu, o trestných následkoch krivej výpovede a vedome nepravdivého znaleckého posudku, udáva :

Poučeniu som porozumel.

Robil som pitvu poškodenej spolu s už nebohým Dr. Martinom Kotlesom. Pridržiavam sa plne záverov posudku, tak ako sú uvedené na č.l. 1832.

Pri vonkajšej ohliadke sme zistili pokročilé hnilobné zmeny. A po narezaní kože podliatinu v podkoží na ľavom stehne, ktorá zasahovalo až do svalstva, a okrem toho zviazané ruky v zápästiach na chrbáte. Vnútornou ohliadkou sme zistili pokročilé zmeny hniloby a žiadne známky násilia. Odobraté časti pľúc, obličeiek a pečene boli odobraté na zistovanie prítomnosti rozsievok - biatomáceí, ktoré sme zistili, určitých drahocenných hlavne v pľúcach a pečeni, čo znamená, že menovaná za živa vdychovala vodu obsahujúcu rozsievky, čiže sa utopila zaživa. Čo sa týka podliatin, mohli vzniknúť pôsobením tupého násilia, vo forme väčšieho tlaku, alebo slabšieho nárazu na uvedené oblasti. Vzhľadom na pokročilú hnilobu